

Невидими вълшебства

Оги държеше майка си за ръка и се смееше. Връщаха се от детската градина и както винаги минаваха през градския парк.

- Мамо, виж! - извика Оги. - Всички листа вече са окапали! Сякаш не вървим, а плуваме в златна река!

- Да, момчето ми, природата е истинска вълшебница. Дарява ни с толкова красота... Безкрайни са чудесата ѝ!

- А хората могат ли да правят чудеса, мамо?

- Могат, разбира се, стига да поискат. Нали помниш вълшебните думи?

- Помня ги - "заповядай", "моля", "благодаря". Само че... какви чудеса правят някакви си обикновени думички? - вдигна вежди Оги.

- Гледай! - шипна го майка му и се запъти към една масичка с печени кестени. Зад нея седеше дебела лелка и намръщено изпращаше с поглед минавачите. Раменете ѝ бяха приведени, а лицето - помръкнало.

Майката на Оги се приближи и усмихнато каза:

- Добър ден! Искам да купя едно пакетче кестени за моето момченце. Моля, изберете му най-хубавите!

Продавачката вдигна очи и лицето ѝ се проясни. Наведе се и започна да търси. След минута подаде ухаеща фунийка топли кестени.

- Заповядайте, да ви е вкусно!

- Благодаря, много сте мила! - отвърна майката на Оги. - Желая Ви приятен ден!

Изминаха няколко крачки и Оги попита разочаровано:

- И къде е чудото? Нищо не видях.

- Обърни се и ще разбереш! - пошушна майка му.

Момчето погледна през рамо и що да види! Продавачката на кестени се бе преобразила! Раменете ѝ бяха изправени, бузите - поруменели, а лицето - озарено от усмивка...

- Ама... това тя ли е? - заекна Оги.

- Същата е, само че вълшебните думи я промениха - кимна майка му. - Стоплиха сърцето ѝ, върнаха усмивката на устните ѝ. Ето какви чудеса могат да направят някакви си обикновени думички! - добави тя и го погали.

Оги обели един кестен и си помисли: "Значи и аз мога да стана вълшебник тогава? Няма нищо трудно..."

Внезапно отнякъде долетя песен. Хората започнаха да се оглеждат. На съседната алея, направо на земята, бе седнало малко момиченце.

То беше мърляво и дрипаво, косите му висяха сплъстени, а под окото му синееше подутина. Пееше тъжна песен, а до краката си бе сложило сламена шапка, в която се мъдреха няколко монети. Някои от минавачите приближаваха и оставяха по нещо в шапката. Други бързаха да отминат и гледаха настрана. Оги пусна ръката на майка си и се запъти към детето.

- Заповядай! - усмихна се той и подаде пакетчето с кестени.

Момиченцето се поколеба, после протегна ръчичка и го взе. Не каза нито дума, а очите му се напълниха със сълзи.

Когато отминаха, Оги попита майка си:

- Защо нищо не се получи? Нали "заповядай" уж е вълшебна дума? Момиченцето не ми каза "благодаря", а на всичко отгоре заплака, вместо да се усмихне.

- Мило мое дете - наведе се майка му и го прегърна, - ти направи истинско чудо! Някои хора не знаят вълшебните думи, защото никой не ги е учил на тях. Затова не очаквай винаги да ги чуеш. Сълзите на момиченцето не бяха от мъка, а от благодарност! А и чуваш ли как пее сега?

Оги млъкна и се заслуша. Песента, долитаща зад гърба им, бе весела и игрива!

- Ти накара сърцето ѝ да запее! - целуна го по косата майка му. - Нима това не е достатъчно?